

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 27

รถคันนั้นหยุดอยู่ข้างๆ รถที่ยอดขับมา คนที่เปิดประตูออกมา กลับเป็นชไมพร

“คุณไม” ยอดบอกสายชลด้วยน้ำเสียงโล่งใจ

พอได้ยิน สายชลก็ส่งเสียงอุทานแล้วลุกขึ้นวิ่งแกมกระโดด โลดเต็นกลับลงมาอย่างดีอกดีใจ ชายหนุ่มตามลงมาห่างๆ

“พี่ไม... พี่ไม...”

ชไมพรหันมามอง เห็นร่างสองร่างวิ่งตามกันเข้ามาหา ร่างเล็ก ๆ วิ่งนำ อีกร่างหนึ่งเดินตามด้วยท่าทีองอาจมั่นคงอย่างที่เขาเคยลอบมองด้วยความพึงพอใจ

“พี่ไม”

สายชลวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า แล้วโผล่เข้ามาสวมกอดพี่สาวไว้เป็นครึ่งใจ ผละออก ไบหน้าสีเรื่อ ยิ้มรึนอย่างยินดี ชไมพรโล่งใจที่เห็นว่าน้องสาวในวันนี้กลับแจ่มใสผิตกับสภาพเมื่อวันวานเป็นคนละคน

“เป็นยังไงบ้างชล”

“ชลสบายดีค่ะ ดีจังเลยที่พี่ไมมาหาชล”

“พี่เป็นห่วง รู้ว่าที่นี่ไม่สะดวกสบาย” เธออดไม่ได้ที่จะมองคนที่กำลังเดินใกล้เข้ามา

“พี่เอาของมาให้... ทุกอย่างที่คิดว่าชลต้องใช้”

“โอ... ขอบคุณพี่ไมมากค่ะ”

ยอดเดินมาถึง ก้มศีรษะให้ชไมพรผู้ซึ่งพยักหน้ารับขริมๆ

“เป็นยังไงบ้าง ยอด”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ”

เธอพยักหน้าไปที่ข้าวของบนกระบะหลังรถ แล้วต่างก็ช่วยกันยกลง สายชลลำเลียงของบางอย่างเข้าไปในบ้าน ชไมพรเดินตามมองสำรวจดูสภาพข้างในแล้วก็ต้องถามอย่างห่วงใย

“พอจะอยู่ที่นี้กันไปก่อนได้ไหมจะ ชล”

“ได้ซีคะ” เสียงใสตอบรับในทันที “เราอยู่กันได้ค่ะ”

ชไมพรแอบถอนใจ สายชลกล่าวคำว่า “เรา” อย่างสนิทสนมท่าทางแจ่มใส เต็มไปด้วยชีวิตชีวานั้นก็เช่นกัน ไม่มีแววเลยว่าเธอเพิ่งผ่านความเป็นความตาย ผ่านเรื่องราวๆ มาหยกๆ

ความรักบันดาลได้ทุกอย่าง ชไมพรเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ครอบครองหรือแม้แต่สัมผัสแตะต้อง สำหรับเธอ ความรักเป็นเพียงเงารางเลื่อนอยู่ในความคิดฝันเท่านั้น

สายชลมองหน้าพี่สาว พลันก็รู้สึกคล้ายตนได้ทำความผิดร้ายแรง ยอดยกของเข้ามา หาทิวางแล้วกลับออกไป

ชไมพรมองตาม เช่นเดียวกับสายชล สีหน้าอ่อนเศร้าของพี่สาวทำให้เธอใจเสีย

“พี่ไม... ชลเสียใจ... เรื่องยอด”

“ช่างเถอะ” คนพูดพยายามจะยิ้ม “ชลไม่ต้องเสียใจ แต่ควรจะได้ใจ เพราะในที่สุดชลก็ยอมรับความจริงหลังจากที่หลอกตัวเองตลอดมา”

สายชลมองอยู่ที่พื้น พูดเสียงอ่อน

“ความจริงชลไม่ได้คิดว่าจะลงเอยแบบนี้...”

“พี่รู้... แต่ความจริงก็คือชลรักยอด และยอดก็รักชล แม้เขาไม่เคยพูด แต่พี่ก็สังเกตเห็นมานานแล้ว”

น้องสาวได้แต่ก้มหน้า แล้วก็ถามว่า

“พี่เขษฐ์เป็นอย่างไรบ้างคะ”

ชไมพรเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอรู้สึกเสมอมา ว่าเธอมีกันสามคนพี่น้อง เขษฐ์ซึ่งเป็นพี่ชายคนละแม่ ตัวเธอ และสายชล ซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของน้ำ เธอโตมาด้วยกัน รัก ผูกพัน แล้วจู่ๆ ก็เกิดเรื่อง

ชไมพรพอจะนึกเอาได้แล้วว่าจู่ๆ ทำไมสายชลจึงยืนยั้นจะกลับ
กรุงเทพ ทั้งๆ ที่ตากำลังไม่สบาย และเหตุใดจึงมีท่าทีโกรธเคืองห่างเหิน
จากเชษฐก่อนจะเกิดเรื่องซึ่งทำให้เธอและยอดต้องหลบมาอยู่ที่นี้

“เขาก็คงจะเสียใจ เขาไม่พูดอะไรเลย ไม่ได้ออกไปไรด้วย
เอาแต่นั่งกินเหล้า”

สายชลน้ำตาคลออย่างรู้สึกกระทบกระเทือนใจ

“อีกหน่อยเขาก็คงจะดีขึ้น” ชไมพรปลอบและตั้งความหวัง
“ถึงเวลานั้นพี่จะพูดกับเขา แม้เราจะอยู่ด้วยกันอีกไม่ได้ แต่ก็ไม่ควร
จะแยกจากกันอย่างแตกหัก พี่ขอรองชลงนะจ๊ะ เราเป็นพี่น้องกัน
อย่าทำเรื่องให้อื้อฉาว นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัวของเรา เราจะต้อง
คลี่คลายกันเองนะจ๊ะ”

เธอพยักหน้า “ชลงรู้ค่ะ ชลงจะไม่บอกใคร”

“ดีจ๊ะ...” เธอพยักหน้า

สายชลนั่งเงยไปอย่างครุ่นคิด

“เออ จริงซี” ชไมพรอุทานอย่างนึกได้ เล่าด้วยสีหน้าวิตก
กังวล “เมื่อครุ่นปีลัดเทวัญมหาชล บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย
พี่บอกว่าชลงไม่อยู่และเขาก็เชื่อ แต่เผอิญเขาพบกับอัญชลี พี่ไม่รู้ว่
อัญชลีเล่าอะไร แต่เขามองกันมาทางนี้ อัญชลีคงบอกให้เรารู้ว่
เธอสองคนอยู่ที่นี้”

สายชลบ่นว่า “พี่อัญนี่วุ่นวายไม่ยอมหาย”

“เขาคงจะโกรธ เพราะตั้งแต่มีเรื่องก็ทะเลาะกับพี่เชษฐถึงขนาด
ลงไม้ลงมือ เขาเป็นฝ่ายทำร้ายพี่เชษฐนะ พี่ได้ยินเขาพูดว่าจะพา
ลูกออกไป พี่เชษฐไม่ยอม ตกลงกันว่าเขาจะเอาเงิน”

“หรือคะ เขาจะเอาเท่าไร”

“พี่เชษฐว่จะให้สองล้าน”

“เงินนิดหน่อยแค้นนั้น เขาจะยอมหรือคะ พี่เชษฐเป็นฝ่ายก่อเรื่อง
ทรยศนอกใจเขาเอง”

ชไมพรขมวดมุ่นปากอย่างเคร่งคิด “แต่ว่แปลกจ้งที่พี่ไม่เห็น
ได้ยินอัญชลีพูดถึงชลงอย่างหึงหวงเหมือนแต่ก่อนเลย มันเหมือนกับว่
เขารู้เห็นเป็นใจให้พี่เชษฐทำเรื่องบ้าๆ อย่างนั้น”

สายชลไม่อยากจะเชื่อ

“จะเป็นไปได้หรือคะ เขาจะทำอย่างนั้นทำไม”

“เขาไม่ยอมให้ชลงลงเอยกับคนกรุงเทพฯ ะมัง กลัวว่จะเสีย
ผลประโยชน์” ชไมพรคาดเดาตามที่ได้ยินมา “แต่ก็ช่างเถอะ ถึง
อย่างไรเขาก็ตกลงและกำลังจะไปแล้ว”

“ก็ดีเหมือนกัน บางทีทุกอย่างจะดีขึ้น”

สายชลยื่นมองจนรถปิกอัพแล่นหายไปจากสายตา หันมายิ้มให้
คนร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างๆ อย่างเบิกบาน

“ไม่มีอะไรเลวร้ายเกินไป จริงไหมจ๊ะยอด ทุกอย่างจะต้อง
เรียบร้อย”

คนหน้าขรึมยังไม่คลายความวิตกกังวล

“ผมก็หวังให้เป็นอย่างนั้น”

“ยอดกลัวว่พี่เชษฐจะตามมาเล่นงานเราหรือ”

“ความผิตหวังทำให้คนเราทำอะไรได้ทุกอย่างนะครับ

“คงไม่หรอกนะ พี่เชษฐอารมณ์ร้ายเป็นพักๆ แต่ไม่ใช่อันธพาล
แล้วเขาก็ไม่ใช่ว่เกลียดช้งอะไรเรานักหนา”

“ครับ ถ้าเขาจะทำก็คงทำไปแล้วตั้งแต่ตอนนั้น”

“นั่นซีจ๊ะ แต่ความจริง... เราน่าจะขอบใจเขานะ”

ยอดมองอย่างไม่เข้าใจ สายชลยิ้มอย่างเอียงอาย

“ถ้าไม่ใช่เพราะพี่เชษฐ เราจะมีวันนี้หรือ เราคงไม่ได้ตามกันมา
อยู่ที่นี้ ฉันทงจะไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วก็ไม่ยอมรับอยู่นั้นเองว่ฉันทงรักยอด
มากแค่นี้”

คนพ้งยิ้มอ่อนโยน โอบกอดเธอไว้

เธอโอนอ่อนเข้าหา ชบหน้าลงกับอกที่อบอุ่นอย่างมีความสุข

สายชลมองชายหนุ่มใช้ขวานถากเศษไม้ออกจากขอนใหญ่โยนกองรวมไว้สำหรับใช้เป็นเชื้อเพลิง รอยยิ้มเจืออยู่ในใบหน้า เขาช่างทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ยอดหันมามอง หยุดทำงานเดินเข้ามาหา

“ยิ้มอะไรหรือครับ” เขาถาม

“ยิ้มก็ไม่ได้...” เธอมองชายหนุ่มใช้แขนปาดเหงื่อ พุดยิ้มๆ “กำลังคิดว่าเย็นนี้จะหุงข้าวยังงไม่ไหม้ไหม้”

“ผมทำเองก็ได้”

“ไม่อยากกินข้าวใหม่ไช้ใหม่ล่ะ” เธอค่อนข้าง

ชายหนุ่มพูดอย่างเอาใจ “ถ้าคุณสายชลหุง ถึงใหม่ผมก็กินได้”

“แต่ฉันไม่อยากกินปลานะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรครับ เปลี่ยนเป็นนก หนู งู หรือแย้ก็ได้ ประเดี๋ยวผมจะจับให้”

สายชลตีแขนอีกฝ่าย ร้อง “ยี้ ไม่เอานะ” ก่อนจะหัวเราะ เขาก็มองมาจวบเธอ ซึ่งตอบรับแต่โดยดี อบอุ่นอ้อมเอมอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“คุณสายชล อยากจะกินอะไร” เสียงถามอ่อนโยน

“ข้าวเปล่า... ที่ไม่ไหม้”

“กินข้าวเปล่า อีกหน่อยก็ผอมหัวโตชิครับ”

“อีกหน่อยเราจะปลูกผัก เลี้ยงเป็ดไก่ไว้กินไช้ ถ้ายอดอยากจะกินเนื้อมัน ฉันอาจอาศัยบังนิตๆ หน่อยๆ”

เขายิ้ม

“เย็นแล้ว เดี่ยวเราไปอาบน้ำกันนะ”

“แล้วผมจะต้องหันหลังให้อีกไหม” เสียงถาม

เธอค่อนข้าง “อยากจะหันก็หันชิ”

“แต่ถ้าไม่อยากหันก็ไม่ใช่ไรไช้ใหม่ครับ”

สายชลทูปให้อีกครั้ง เขายึดมือเธอไว้กับอกหนา ตรงหัวใจที่เต้นตุดๆ

“ยอดจ๊ะ...”

เสียงเรียกอ่อนหวาน และเสียงถามก็อ่อนโยนปานกัน

“อะไรครับ”

“ยอดจะแต่งงานกับฉันไหม”

“คงจะไม่”

สายชลมองหน้าอีกฝ่าย ถามอย่างฉงน “ทำไมล่ะ”

“ผมไม่มีอะไรคู่ควรเลย”

“พูดอะไรอย่างนั้น ยอดนี่ก็.....” เธอตัดพ้อ “แล้วถ้าหากฉันมีลูกล่ะ”

“ผมก็จะเป็นพ่อ”

เธอยิ้มอย่างยินดี “ยอดอยากจะมีสักกี่คน”

“แล้วแต่คุณสายชล”

“ห้านะ” เธอว่า “จะได้ไม่เหงา”

เขายิ้ม “ตกลงครับ”

ดวงตาของเธอส่งประกายแวววาว

“ฉันอยากให้ลูกชายเก่งเหมือนพ่อ”

“แล้วลูกสาวก็น่ารักเหมือนแม่”

“แต่ถ้ากลับกันล่ะ ถ้าลูกชายน่ารักเหมือนแม่และลูกสาวเก่งเหมือนพ่อละก็จะทำอย่างไรดีล่ะยอด”

“ก็รักพวกเขามากๆ ชิครับ”

ต่างก็หัวเราะแก่กัน เสียงหัวเราะทุ่มห้าวๆ ที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อนเมื่อครั้งยังอยู่ที่ไร่ เสียงหัวเราะที่เธอรู้สึกว่าน่าฟังที่สุด น้ำเสียงอ่อนๆ ประกายตาอ่อนโยนที่จริงจังกุนี้ก็เช่นกัน สายชลรู้สึก ว่าชีวิตเธอจะขาดสิ่งนี้ไม่ได้อีกแล้ว

แต่แล้วสายชลก็ต้องสะดุ้งจนสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงปืนดังลั่น ก้องกังวานขึ้นในท่ามกลางของความหฤหรรษ์

“เปรี้ยง...”

ร่างของเธอถูกคนข้างๆ ดึงให้ล้มราบลงบนพื้นในทันที.....